

Пях да стана да ѝ кажа, ама хайде, рекох си, пред кавалери не бива. По-добре да обърна внимание на майка ѝ. Ние, по-възрастните, по-се разбираме. Пък и друго, госпожа, ще ви обърна внимание от доброжелателство. Гледам, че хубавото Миче — пуши. Че кога се научи да пуши? Баща ѝ не пуши, тя да пуши. Гледам я, кръстосала крак връз крак, та чак кюлотите ѝ се виждат, да прощаваш, и като почнала цигара след цигара, цигара след цигара — как му се главата не замая, как му не прилоше.

Пък кавалерите ѝ едни млади, хубави момчета — весела компания, че смях, че закачки, че шепнене, че побутване... просто прекалено.

Един до нея притиснал се беше и я стопил с очите си.

А Мичето, нали е хитра, яде го с погледа, та го погубва.

Питам, кой е тоз. Поет, думат ми. Боже упаци я, рекох, на поет в ръцете да не влезе. Ще ѝ засуче някое стихотворение, та ще замае главата на момичето. Пък тя, чувствителна душа, ще възпламене от вълшебните лъжливи думи и стихчета, и ето ти последствия... Пък кой ще отговаря?

Майката на Мичето слушаше до тука с видимо търпение, ала душата ѝ кипеше от негодувание, и там като в голяма тенджера се вареха живи змии.

Но тук вече варивото преля. Тя пребледня,